

Drama Koninginnedag

Het thema 'de stille mens' ligt mij na aan het hart; zeker 90% van de mensen die mij opzoeken heeft daar last van, ernstige last, overlast. Die last is vaak zo moeilijk te dragen dat er naar grove middelen wordt gegrepen om ervan verlost te worden. Redenen om stil te vallen in het leven liggen niet aan het leven zelf. Het leven is in feite een energieveld; we kunnen het wel bespelen, in positieve en/of negatieve zin. Waar we door 'aangevallen' worden, komt met name van de kant van medemensen (ook mensen die bepaalde knoppen bedienen), ik sluit voor dit stuk de invloed van sommige dieren (inclusief virussen, bacteriën), het weer en meteorologische reacties van de planeet uit. We hebben te maken met een aanval van mens tot mens en daar dienen we lering uit te trekken.

Adequate begeleiding is beschikbaar. Helaas blijken er echter velen te zijn die geen mogelijkheden zien die hulp aan te spreken; ze vallen buiten ieder potje of het aanbod is niet bekend. Ik breek graag een lans voor de toegankelijkheid van hulp aan mensen die denken dat zij de moeite van het liefhebben niet (meer) waar zijn, mensen die zich 'nullen' voelen.

Indien een kind niet goed geïnformeerd is geraakt tijdens opvoeding en scholing om om te gaan met tegenvallers, begint bij de meesten (ik schat meer dan 70%), uit zelfbescherming, een terugtrekgedrag. Eerst onopvallend, vaak naar de eigen kamer gaan, dan geen vriendjes en vriendinnetjes meer meenemen (als dat al kon). Om toch enige aandachtscompensatie te vergaren en ouders/opvoeders tevreden te houden, is hard studeren, huiswerk afmaken, de boel niet bevuilen, braaf zijn het voor de handliggende gedrag van het stiller wordende kind. Zo kan hij/zij zich lang redden, kan er nog wel overleefd worden, maar niet volop en in vrijheid geleefd.

Wanneer de resultaten op school/de opleiding tegenvallen, dan krijgt het kind er negatieve kritiek op presteren bij te verdragen. Zelfwaardering zakt dan onder nul. Hoe groter de aandachtsarmoede in het kind/de jongadolescent is, hoe killer de (stille) pijn wordt, hoe gevaarlijker de gedachten worden: tobben en piekeren, (zelf)straffing, intern vechten, knokken. Loopt de interne spanning, de interne dialoog op zichzelf stuk, dan hoeft er nauwelijks nog netjes te worden geleefd; goed voor de dag komen valt weg. Voor wie zou hij/zij dat doen, de buitenwereld is toch niet geïnteresseerd.

Vallen ook basale levenselementen weg (relaties, wonen, werk, inkomen), dan is de boot echt aan en zal de interne armoede gemakkelijk omslaan in totale armoede, verslavingen (drank, drugs, roken, porno, soloseks) en/of in woede, wraaklust, destructie, agressie. Waren deze krachten eerst nog op het zelf gericht, als de eigen verantwoordelijk onderontwikkeld blijft, dan gemakkelijk ook op anderen. Het onvermogen liefdevol naar zichzelf te kijken gaat dan hand in hand met een steeds korter wordend lontje, al te vaak uitmondend in (zelf)moord.

Ik vind het drama op Koninginnedag een wake-up-call voor onze maatschappij. Met z'n allen houden we een grote naïviteit in stand, gedragen we ons -als we onszelf door eeuwen van ontwikkeling heen belichten- als kleuterachtig tot puberaal in de (intieme) omgang met en de zorg voor elkaar. Van enige wijsheid en volwassenheid is nauwelijks sprake. Ik geloof dan ook geen barst van die leuk bedoelde enquêtes over hoge gelukscijfers in ons land! Integendeel, ik schrik van de miljarden die het kost om achter de zorgfeiten aan te lopen. We kunnen nauwelijks meer over de nullen heenkijken.

Ik roep op agressiebestrijding te verminderen, ten gunste van zorgpromotie. Alleen dan zullen we volwassen en een stukje wijzer worden. Tenslotte is daar waar agressie is geen liefde, en vice versa.

Marion van der Stad

6 mei 2009